Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1847/2023
19.08.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Петровић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Панчево, Панчево, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3432/22 од 12.01.2023. године, у седници одржаној 19.08.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3432/22 од 12.01.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 170/22 од 13.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи решење о престанку радног односа од 30.04.2020. године, број ...-.../...-..., донето од стране тужене Опште болнице Панчево, а којим је утврђен престанак радног односа запосленом, овде тужиоцу и којим је тражено да се утврди да је радни однос запосленом АА, код послодавца Опште болнице Панчево, по основу анекса VI Уговора о раду бр. ...-.../... од 20.09.2018. године, који су закључили тужилац и тужени дана 23.12.2019. године, престао 31.12.2020. године, што је тужена дужна признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3432/22 од 12.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код тужене на основу уговора о раду од 20.09.2018. године, на радном месту ... на болничком одељењу Службе за ... у Општој болници у Панчеву. На основу наведеног уговора тужилац је засновао радни однос на одређено време због повећаног обима посла почев од 20.09.2018. године најдуже до 30.11.2018. године и то са скраћеним радним временом у трајању од 38 часова недељно. Чланом 10. уговора предвиђено је да свака од уговорних страна може отказати уговор под условима, у случајевима и у процедури утврђеној законом, општим актом и уговором о раду. Након истека рока на који је закључен наведени уговор о раду, радни однос код тужене је продужаван закључењем више анекса уговора о раду и последњим анексом VI Уговора о раду од 23.12.2019. године уговорено је да је тужилац засновао радни однос на одређено време од 01.01.2020. године због повећаног обима посла најдуже до 31.12.2020. године. Тужена је након тога донела решење од 30.04.2020. године, којим је утврђено да је тужиоцу престао радни однос заснован на одређено време и то дана 30.04.2020. године, јер је дошло до промене у основу заснивања радног односа односно заснивања новог радног односа тужиоца на одређено време због замене привремено одсутног радника до његовог повратка. Тужилац је након престанка радног односа по основу решења од 30.04.2020. године са туженом закључио три нова уговора о раду на истом радном месту, под истим условима рада до повратка колегинице која је користила боловање. Дана 30.06.2020. године тужиоцу је престао радни однос са наведеним даном, који је заснован закључењем уговора о раду од 05.06.2020. године због истека уговора о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев уз закључак да је решење од 30.04.2020. године донето у складу са законом, након што је вољом уговорних страна закључен нови уговор по другом основу.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 171. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада ради премештаја на други одговарајући посао, због потребе процеса и организације рада, а одредбом става 2. истог члана да се одговарајућим послом у смислу става 1. тачка 1. овог члана сматра посао за чије се обављање захтева истоврсни степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду. Према члану 172. став 1. истог закона прописано је да је уз анекс уговора о раду послодавац дужан да запосленом достави писмено обавештење, а према ставу 2. да ако запослени потпише анекс уговора у остављеном року, задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог анекса. Одредба члана 37. Закона о раду регулише институт уговора о раду на одређено време.

У конкретном случају предмет тражене правне заштите је поништај решења од 30.04.2020. године којим је утврђено да је тужиоцу као запосленом престао радни

однос заснован на одређено време са даном 30.04.2020. године због промене у основу заснивања радног односа. Радни однос тужиоца код туженог заснован на одређено време по првом уговору о раду из 2018. године због повећаног обима посла закључењем новог уговора о раду по другом правном основу којим је однос правно поново накнадно уређен, несумњиво је да је престао да производи дејство уговор о раду из 2018. године и анекс тог уговора, па су нижестепени судови правилно одбили тужбени захтев тужиоца. Наиме, закључењем новог уговора о раду који тужилац није оспоравао практично је престао да важи првобитни уговор, а побијаним решењем је на законит начин престао радни однос јер је фактички дошло до промене у основу заснивања радног односа на одређено време. На правилност закључка указује и чињеница да је тужилац са туженим закључио нове уговоре о раду због замене одсутног радника по којим уговорима је тужилац радио непрекидно до 30.06.2020. године, на који начин је, као што је наведено, фактички и дошло до престанка првобитног уговора о раду. Имајући у виду правни основ заснивања уговора из 2018. године (повећани обим посла) и закључење нових уговора о раду по основу замене одсутног радника за период од 30.04.2020. године закључно са 30.06.2020. године, не може се сматрати да је радни однос заснован на неодређено време сходно члану 37. Закона о раду.

Ревидент оспорава утврђено чињенично стање и указује на постојање заблуде приликом закључења новог Уговора о раду, што представља оспоравање чињеничног стања, а што није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић